

sedari

De belangstelling neemt nooit af.

ik dan? En als er bezoek komt? Vaak worden er stoelen bij geschoven. Rommelig en onpraktisch vind ik dat. Een sedari is ideaal voor gezinnen. Hij staat voor familie, samen zijn en eten."

De traditionele sedari bestaat uit houten onderstellen met dikke matrassen en losse, stevige kussens voor de rug. Meliani maakt een sedari met een brede, hoge zitting die helemaal gestoffeerd is. Hij oogt als een bankstel en bestaat uit losse elementen. "Zo kun je hem aanpassen aan allerlei situaties. Als je alleen woont, neem je maar één zitelement, ga je trouwen, dan koop je er nog een deel bij, en krijg je kinderen, dan breid je

'Je blijft boenen, maar dan heb je ook wat'

hem nog verder uit."

In haar winkel Meliani Meubelmix in de Bankastraat staat een showmodel. Ze wil er nog veel meer maken. De bedoeling is dat de sedari binnenkort de Nederlandse woonkamers veroverd.

Hoewel geen enkel interieur inwisselbaar is en smaken verschillen, blijkt er behalve de sedari nog een aantal duidelijke kenmerken van Marokkaanse en Turkse interieurs te bestaan. Universeel is bijvoorbeeld de

voorliefde voor hoogglans, voluptueuze bankstellen, vitrinekasten, spiegeldressoirs, gewelfde gordijnen, kroonluchters, zijde, messing en marmer. Die voorliefde verwijst niet zozeer naar het land van herkomst, maar meer naar welstand, mode en status.

Umit Topal (20) herkent dat: "Mijn ouders houden van hoogglans en glitter. Om het mooi te houden is mijn moeder de hele dag aan het poetsen. Als mijn neefjes op bezoek zijn, zit alles meteen onder de vingerafdrukken."

Hij snapt wel dat zijn ouders het mooi vinden, maar hij zou zijn huis zelf nooit zo inrichten. "Het ziet er wel chic uit, maar het meeste komt gewoon van Leen Bakker, weet je. Het is vette kitsch. Als ik op mezelf ga wonen, wil ik het modern hebben, met een goede tv en een mooie hifi-installatie en wat Turkse souvenirs waaraan ik gehecht ben. Maar niet met zo veel glans, want ik ben niet zo'n poetser. Ik zal dus eerder naar de Ikea gaan dan naar Istikbal."

Istikbal is de 'Turkse Ikea', zelfs de geel-blaauwe kleuren in het logo komen overeen met de Zweedse concurrent. De woongigant heeft in Turkije meer dan tweeduizend filialen. In Nederland zijn het er vier, waaronder de winkel aan de Klimopweg in Amsterdam-Noord, die – misschien niet toevallig – grenst aan een filiaal van Leen Bakker. Binnen voeren hoogglans, messing en skai de boventoon. Een Turks echtpaar staat bij een met

paars satijn overtrokken tweepersonsbed. De wulpse plooiën in de stof worden bijgehouden met diamantachtige knopjes. De vrouw gaat op het verende bed zitten en staart voor zich uit. Haar beige regenjas steekt flets af bij het uitbundige paars.

Een verkoper sluipt voorbij en knikt vriendelijk. Haar man begint in een mix van geagiteerd Turks en Nederlands op de verkoper in te praten. Hij gebaart naar het bed alsof het de verroeste carrosserie van een Mercedes is: "Is niet goed. Is niet goed. Moet grijs." Dit bed is ook met een glimmend grijs overtrek voorradig, verzekert de verkoper hem.

Istikbal oefent niet alleen aantrekkingskracht uit op Turkse en Marokkaanse Nederlanders. Ook Nel Kwakman (63) uit Kadoelen komt er graag. Haar blonde haar wordt bijgehouden in een assertieve kuif. In haar oren blinken glinsterende bolletjes van goud.

"Ik ben dol op deze stijl. Thuis heb ik veel hoogglans, messing en marmer. Je blijft boenen, maar dan heb je ook wat. In Nederlandse meubelzaken vind je weinig hoogglans, terwijl ik denk dat veel meer mensen hiervan houden. Ik heb niet het idee dat het typisch Turks of Marokkaans is, hoor."

Van een sedari heeft Nel Kwakman dan ook nog niet eerder gehoord. Ze vraagt: "Is dat niet zo'n Japans zwaard?"

Sedari's in Amsterdam

- Bazar Andalus
Slotermeerlaan 115
www.bazarandalus.nl
- Artizara Bazaar
De Clercqstraat 111
www.artizara.nl
- Arieka
Postjesweg 46
www.arieka.com
- Asala Interieur
Johan Huizingalaan 177c
www.asalainterieur.nl
- Meliani Meubelmix
Bankastraat 35
www.melianimeubelmix.nl
- Istikbal
Klimopweg 27
www.istikbal.com

Hoofstad

Argentinië

Het gerucht gaat dat groepjes gemaskerde bouwvakkers in enkele bovenwoningen op het Rokin met de handschaaf een paar deuren hebben afgekort. Diverse omwonenden hebben op een zondagavond – na elfen – melding gemaakt van 'verdachte schaaftgeluiden'. Ook circuleren op Twitter allerlei berichten over mannen in ongemerkte kledij, gesignaleerd op vreemde tijdstippen in en rond de Ferdinand Bolstraat, gewapend met tubes Alabastine en plamuurmessen.

Hoewel dit nergens is bevestigd – en van de kant van de gemeente zelfs expliciet wordt ontkend – gaat het hier vermoedelijk om door de overheid ingehuurd partijen, die in het geniep de desastreuze gevolgen van het boren van de Noord-Zuidlijntunnel hebben willen verdoezelen.

Dat er uiteindelijk geen kloof van Grand Canyonachtige proporties van het Centraal Station naar de Munt loopt, maakt kennelijk niets uit voor alle ostentatieve onheilsprefeten. Ook bij de twee politici die alleen op basis van hun in het zand geplaatste hakken werden gekozen in de gemeenteraad, en die vier jaar lang salaris hebben getoucheerd door slechts voortdurend, maar wel heel luidruchtig 'nee!' te roepoeteren, komt zelfs geen gestameld excuus uit de voorheen toch zo eloquente strotten.

Met dezelfde negatieve houding wordt in dit soort kringen gereageerd op elke poging tot hoogbouw in Amsterdam. Uiteraard wil je geen wolvenkrabber op de Nieuwmarkt. Maar dat er langs het IJ niet gekozen is voor een beetje meer de lucht in, is een onherstelbaar gemiste kans.

Hogere en dus minder dichte bebouwing, had overigens ook meer zicht op het water betekend. In stedenbouwkundig opzicht straalt de Piet Heinkade meelijwekkend weinig ambitie uit, zeker als je het vergelijkt met bijvoorbeeld de Kop van Zuid in Rotterdam.

Vanaf het ensemble Muziekgebouw/Mövenpick hotel/Cruise-

terminal staat in oostelijke richting een aantal logge blokken. Onlangs werd één van de laatst overgebleven gaten gevuld met een fors appartementencomplex van de hand van de Franse architect Marc Breitman in samenwerking met de Luxemburger Rob Krier. Zij waren samen eerder verantwoordelijk voor het ontwerp van nieuwbouwprojecten op de Baarsjesweg en in de Staatsliedenbuurt herkenbaar aan de – hoe zeg je dat netjes? – nostalgische vormgeving.

Wat in de context van die woonwijken nogal tuttig uitpakt, ziet er tussen al die vrij eenvormige blokken tussen spoor en water in eerste instantie wel aardig uit. Kijk door je ooghaan en het heeft wel wat weg van de Londense Docklands, de

De Piet Heinkade straalt meelijwekkend weinig ambitie uit

waterkant in Brooklyn of Hafencity Hamburg. Forse fin-de-siècle-achtige bogen, classicistische hekwerken en uitkragende stalen erkers geven het geheel de uitstraling van avontuurlijk verbouwde industriële monumenten.

Bij nader inzien is het robuuste karakter bedrieglijk. De ogenschijnlijk massieve betonnen gevellijsten blijken bij kloppen hol en van kunststof te zijn en de van stalen slotbouten en smeedijzeren rozetten voorziene lateien verhullen de prefab gegoten liggertjes die het echte constructieve werk doen. De cannelures op de pilasters en de bossingdelen op de uitkragende erkers zijn van flinterdun gepoedercoat aluminium en niet het gesuggereerde zandsteen en gietijzer. Zelfs het metselwerk in de façades is machinaal geprefabriceerd, hetgeen te zien is aan het grote aantal dilataties in de gevelvlakken.

Daar kun je heel wat Alabastine in kwijt, al dan niet in het geniep.

RONALD HOOFT
r.hoof@parool.nl

Argentinië, Oostelijke Handelskade nabij Piet Heinkade.

FOTO FLORIS LOK

W = weergaloos, wereldklasse
G = gewoon goed
T = tegenvaller, kan zoveel beter
N = niet best, omrijden
Z = zand erover en aanstampen!